

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. II. An, & qualiter confessio unius probet etiam contar alios;

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

etum est: ad hæc respondet: ad 1. ex L. proinde aliud intendi, quam, quod nullæ sint partes judicantis in confitentes, quoad probationem; nam propria confessio est optima omnium probatio; non autem quoad pronuntiationem, quæ finiatur, seu concludatur in causâ. Ad 2. ex L. quæ Stichum, Resp. verum esse, confitentem esse condemnandum saltem in æstimationem; sed per Judicis pronuntiationem definitivam. Ad 3. Resp. quando dicitur confessum haberi *pro judicato*, non nudè dici, sed cum addito, *quodammodo*, seu *fundamentaliter*, nimirum aliquo modo, quatenus confessio propria præbet fundamentum proximum definiendi causam ex propria confessione; non autem *formaliter*. Hanc opinionem suam affirmantes confirmant ex c. *Cum super 2. h. t.* quoniam V. Canonicus Bethlehem fuit in jure confessus, quod pro præstando alterius electioni consensu, quingentorum Sacra-
 racenorum obligationem receperat, & mediator extitit Simoniacæ pravitatis: Nos (quoniam vitium hujusmodi persequi volumus, ut debemus) *ipsum per definitivam sententiam duximus ab omni beneficio, & officio Ecclesiastico deponendum.*

1417. Hanc opinionem rectè limitant aliqui, ut omnino requiratur sententia, quando Confessio facta est *post litem contestatam* (sic enim locus est juribus n. 1415. allatis) non autem, *si ante*; quia tunc non est propriè ccepta cognitio causæ, atque adeò sufficere præceptum Judicis de solvendo. Alii volunt, requiri sententiam, quando proceditur servato ordine judiciario; ubi autem solum de plano, & sine forma judiciæ, sufficere præceptum Judicis; & sic exponunt sub hac distinctione leges in num. 1416. propositas contra 1. sententiam. An autem & qualiter confessio ab uno litigantium facta in judicio revocari possit? diximus in præced.

1418. Dixi superius n. 1413. quòd *in civilibus* confessio propria in judicio facta plene probet contra confitentem; nam secus est *in criminalibus*, sive ante, sive post litem contestatam facta sit; tum quia in his causis etiam *sponte* confessus non habetur pro judicato, seu condemnato; idquè propter maximum præjudicium, & periculum, quod in ejusmodi causis vertitur; tum quia nemo tenetur ad pœnam legalem ante

Judicis sententiam; & constat apertè ex L. *Si confessus. 5. ff. de custodia*, & exhibit. ibi: *si confessus fuerit Reus, donec de eo pronuntietur, in vincula publica conjiciendus est*; ubi gloss. lit. Z. quòd confessio Rei de crimine solum aperiatur viam Judici, ad majorem inquisitionem.

§. II.

An, & qualiter confessio unius probet etiam contra alios;

CUM sæpius contingat, quòd quis in judicio fateatur crimen, a se commissum, & hoc confitendo, etiam tangat alios (v. g. dicendo, se ab his, vel illis ad tale crimen perpetrandum esse instigatum, justum, compulsum &c.) dubitari quandoquæ potest. 1. an confessus in judicio criminis? 2. an ad solum dictum confitentis crimen proprium, teneatur fateri complices criminis? huic pœna infligenda sit? Resp. de hoc casu dici aliquid in c. *Cum Monasterium 1. h. t.* ubi, cum Sacerdos in judicio confessus fuisset, adjiciens id factum esse ex suggestione, seu suasu aliorum; quærebatur, num isti pœnæ subjiçendi essent, seu, quòd idem est, sufficienter ad illius dictum probentur Rei criminis, ut propterea justè puniri possint? respondit Clemens III. *nisi aliis modis verum esse constiterit, nulli censemus pœnæ subdendos: cum, secundum utriusque juris statuta, de se confessi, super aliorum conscientias interrogari non debeant, &* (crimine læsæ majestatis excepto) *de reatu proprio confitentis periculosa confessio non sit Adversus quemlibet admit-tenda. Si tamen eos in familia hujusmodi laborare cognoveris, singulis eis (adjunctis tribus sociis sui ordinis) purgationem injungas.*

Antequam respondeamus ad quæstionem propositam, conformiter ad c. *Cum Monasterium 1. h. t. not. 1.* tribus modis contingere posse, ut de se confessus interrogetur de aliis, scilicet *per tormenta* ad eruendam veritatem, L. *prius. ff. ad Syllan.* vel *sine tormentis*, ut faciat saltem indicium ad inquirendum; L. *ult. C. de accusat. c. 3.* ubi glossa, de testibus; vel *tanquam testis,*

sis, ut faciat aliquam probationem, ex *L. quoniam, C. de testibus, c. 1. & 3. q. 3.* plures sunt, qui censeant, nullo ex istis modo de se confessum, interrogari posse de aliis, etiam non obstante, quod confessus sit probæ vitæ, vel infamiâ notatus reperiatur; nec etiam refert, quod simpliciter illud fateatur, vel excusatione adjectâ; quia nullo ex his casibus de se confessio super sociis creditur, ut in præsentî docetur. Ratio hujus redditur, 1. ex *L. deferre, §. 1. ff. de jure fisci*, ne videlicet alienam salutem in dubium deducat, qui de sua desperavit. Deinde ex *L. ult. §. si autem, ff. de bonis eorum*; qui sibi non pepercit, multò minùs aliis parcat; quod firmat Quintilianus declamat. 292. his verbis: nec credibile est, eum pepercisse hospiti, qui sibi non pepercit; 3. quia socius criminis criminofus est, sed criminofis prohibetur testimonium dicere, c. *super eo 13. cit. c. testimonium, de testibus*; præcipuè, quia qui simili morbo laborat, affectionem censetur habere ad causam focii, ut peccatum proprium minùs culpabile habeatur. Quare qui similem causam habent, solent repellî à testimonio, c. *per tuas 20. de testibus*: sicut & Judices esse nequeunt, similem causam habentes, c. *causam 18. de judic.*

1421.

Dices: saltem permittendum erit Judici, inquirere, & interrogare de se crimen confessos ad inquisitionem, cum inter sit Reipublicæ, ne delicta maneant impunita, *L. Locutio §. quod illicitè, ff. de publ. judic.* Ad hoc responderetur, ut Judex ad inquisitionem specialiter procedat, necessarium esse, quod rei diffamatio præcedat, c. *veniens 15. de accusat.* testimonium autem focii, si alia non præcedant indicia, quorum æstimatio arbitrio Judicis relinquatur, ex traditis per Farinac. de indiciis, q. 73. ad inquisitionem idoneum non censetur; de quo *V. plura l. 5. tit. 1. à n. 108.* ubi etiam à n. 162. respondimus ad eam quæstionem, *an confessus, vel convictus de uno crimine, possit inquiri super sociis occultis, non laborantibus ullâ infamiâ?* & n. 163. respondimus, non posse regulariter, propter inibi appositas limitationes. An autem, & qualiter confessio facta præcedente juramento (*sincerè respondendi ad interrogata, vel, quod dicitur sit plenam, & meram veritatem*) recipiat ex post facto excusationem? expo-

suimus *cit. l. 5. tit. 1. à n. 192.* & ex hoc deducitur confessionem criminofis contra complicem occultum non facere probationem sufficientem etiam ad inquirendum, nisi in casibus exceptis, de quibus *gimus l. 5. à n. 162.*

Altera quæstio est, an propterea, quòd Reus in judicio confiteatur contra alios de crimine, tanquam complices suos, talis confessio sufficienter probet pœnâ dignos? Resp. quòd non, nisi aliis modis de ipsorum delicto constiterit; quia confessio de reatu proprio contentis, non est admittenda contra quemlibet, excepto crimine læsæ Majestatis, idquè propter periculum, ne quandoquè puniatur innocens propter malitiosam frequenter confessionem hominum criminoforum; quòd maxime procedit in causis criminalibus ad vindictam publicam, quando confessio exprimitur per torturam, de qua *V. Haunold. tom. 6. tr. 3. à n. 355.* Est enim res periculi plena; ne etiam innocentes, qui gravibus quandoquè torturis subjiciuntur, victi doloribus fateantur contra se crimen; vel contra innocentes, ut certâ experientiâ constat.

Etenim, inquit Ulpianus scribens de Quæstionibus in *L. 1. §. 23.* res est fragilis, & periculosa, & quæ veritatem fallat; nam pleriquè, patientiâ, sive duritiâ tormentorum ita tormenta contemunt, ut exprimi eis veritas nullo modo possit: *alii tantâ sunt impatientiâ, ut quodvis mentiri, quàm pati tormenta velint;* quo colligitur, ejusmodi confessionem, frequenter esse dubiam; nec indefinitè præstare certam probationem; quòd maxime contingit in torturis valde atrocibus, ac longo tempore durantibus, de quibus Paulus III. in sua constitutione 58. ubi prohibet Reum in tortura detineri per longum temporis spatium unius aut plurium horarum; & sic (inquit Farinacius) vix videtur concedere potestatem, Reos torquendi per horam.

ARTICULUS IV.

De confessione extrajudiciali.

Supponend. confessionem extra judici-
um posse fieri. 1. parte adversâ præ-
sente, & adjectâ causâ specialiter expressâ,
ut h